

la tribuna

Caldrà fer front al forat econòmic

La complexitat d'assegurar el finançament d'emergència

JAUME BARTUMEU CASSANY

President de Progressistes-SDP

La situació de les darreres setmanes ha generat una sensació d'angoixa col·lectiva i de gran desorientació en les institucions. La crisi econòmica lligada a l'epidèmia serà tan forta i violenta que les eines pressupostàries i financeres que s'han emprat fins avui ja no seran suficients.

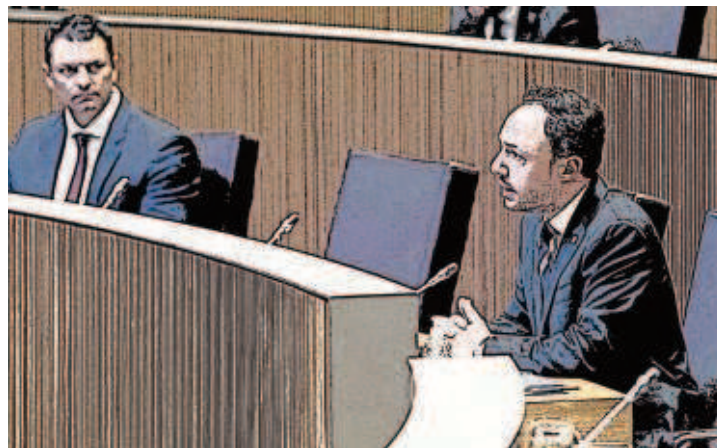
Hem de canviar de dogmes i de creences. I també hauríem de ser capaços de buscar un gran pacte d'Estat que no s'aturi en les mesures d'urgència i excepció sinó que faciliti la definició i el desenvolupament d'un nou model de país econòmicament viable i sostenible.

Les mesures urgents han de servir aquests dos mesos per compensar la caiguda brutal i sobtada d'ingressos, tant els de les famílies com els de les empreses i professionals autònoms. Al capdavant es tracta de compensar l'aturada forçosa mitjançant un augment de l'endeutament públic. Però a finals de maig caldrà arromangar-se per aconseguir un redreçament mínim de l'activitat econòmica.

La gran responsabilitat del cap de Govern és ser capaç de tenir una visió de conjunt i harmonitzar interessos difícilment compatibles en un context de gran incertesa i moltíssim risc per al futur d'Andorra. Ho pot provar de fer sol, amb la seva majoria de consellers generals, com sembla que li aconsellen en el seu entorn, o pot buscar un acord transversal que deixi de banda, atesa l'emergència nacional, els càlculs electoralistes.

Es fa difícil negar que caldrà posar en pràctica una política radicalment diferent per redreçar el país i la seva economia. La dramàtica conjuntura ens obligarà a reformar seriosament i profundament.

Andorra necessita activitat per tornar a redreçar-se. Si mai no

ho aconseguim, la feina no es reactivarà, perdrem molts llocs de treball i els dèficits enormes que haurem acumulat no es reduiran ni reconduiran.

Tot està lligat: la confiança, el creixement, els dèficits públics, la feina. Què cal fer? Primer hauríem de coincidir en tres constatacions:

1- Andorra ha estat vivint per damunt de les seves possibilitats en un món cada vegada més obert i competitiu, que nosaltres no podem pas canviar.

2- Per sortir del pou on hem caigut Andorra necessitarà recuperar un bon nivell de creixement econòmic el segon semestre d'enguany.

3- L'alternativa ja no es pot situar entre una política de contenció de la despesa i una política totalment diferent, d'obrir les portes d'una caixa que està buida.

Cal sortir d'aquest dilema trobant, inventant si més no, una nova via de redreçament i progrés. I tampoc no es podrà prémer tots els frens. Pel contrari, caldrà mantenir salaris i no es podrà augmentar més la fiscalitat.

Però més enllà d'aquestes constatacions tampoc hi ha dubte que serà l'Estat el que haurà

de fer front al descomunal forat econòmic conseqüència d'aquesta crisi sanitària.

La factura de la batalla al front sanitari caurà sobre les arques públiques però el Govern també haurà d'assegurar el finançament d'emergència de centenars d'empreses i professionals autònoms, sense oblidar el suport a milers de treballadors assalariats i les seves famílies.

L'estat andorrà no té recursos disponibles, ni tan sols una part, per donar els préstecs a les empreses ni per finançar-les.

Sabem prou bé que aquesta manca de liquiditat ja es donava en les condicions de normalitat pressupostària ordinària. Ara això s'agreuja terriblement perquè la recaptació d'impostos caurà en picat, com també caurà el consum ciutadà de les famílies, més enllà de l'essencial alimentació.

Un sector, el de l'alimentació, que patirà també molt perquè ha perdut, i perdrà encara en els propers mesos, la clientela veïna, francesa i espanyola, essencials per a mantenir una adequada xifra de negoci tant en el comerç com en l'hoteleria.

També caurà la venda de carburants, molt important per a la recaptació de la taxa de consum,

que nodreix de manera considerable els ingressos públics.

La caiguda evident dels beneficis empresarials anirà acompanyada d'una allau d'impagaments, que ja ha començat a desfermar-se.

El Govern ha agafat el recurs d'emergència d'una nova emissió de deute. Es demana diners als inversors a canvi d'un interès i amb la promesa de tornar-los en un futur pactat. Però si toquem de peus a terra veurem que aquesta iniciativa d'emergència no podrà tenir gaire recorregut.

Amb aquesta emissió no n'hi haurà prou. Ajudar les empreses perquè puguin fer front als seus deutes i disposar de crèdit per cobrir les nòmines dels seus empleats és una actuació que no més permetrà assegurar la supervivència mentre duri el bloqueig.

El que s'ha decidit no són pas mesures d'estímul sinó ajudes inevitables per mantenir la cohesió i evitar un esclat social.

Es tracta de permetre aguantar el cop sense que les empreses i els professionals puguin fer pràcticament res durant un parell de mesos.

Però després vindrà la segona fase, la que haurà d'articular i impulsar la reactivació. I aquí també caldran molts diners.

I com que no els tenim –el Govern no té capacitat financera– caldrà anar a buscar un finançament extraordinari que no només haurem de sol·licitar a la banca d'Andorra sinó que vindria també negociar a França i potser també a Espanya.

Aquesta crisi ha de portar-nos a pensar altrament, a repensar, l'ordre de prioritats de la política econòmica. Una política econòmica que hauria de ser un instrument al servei d'un projecte comú de país.